

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216203328
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4216203328.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s. r. o., so sídlom Prenčov 177, IČO: 50 798 243, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466 proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.799,48 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 22. novembra 2018 č. k. 13C/101/2016-215 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 164,82 eura s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 164,82 eura od 08. 03. 2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobcovi 100% náhrady trov konania do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451, ako aj § 107 ods. 1, 2 OZ a vykonaným dokazovaním.

1.2. Dôvodil tým, že prvým rozsudkom zo dňa 11. 07. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.634,66 eura s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.634,66 eura od 08. 03. 2016 do zaplatenia a ďalším výrokom v časti prevyšujúcej sumu 2.634,66 eura, ako aj prevyšujúcej časti úroku z omeškania, žalobu zamietol. V uvedenom rozsudku konštatoval, že základom vzťahov medzi stranami sporu boli dva formuláre žalovaného označené ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, a to č. 8400045621 a č. 8400045620, ktoré žalobca podpísal už 13. 08. 2012 a zástupca žalovaného ich podpísal dňa 15. 08. 2012. V uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že v prípade oboch žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere nemá za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán v zmysle § 44 ods. 2 v spojení s § 43a a § 43c ods. 1 OZ. Preto, pokiaľ žalovaný umožnil žalobcovi čerpať peňažné prostriedky, išlo zo strany žalobcu o čerpanie bez právneho dôvodu a na strane žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 ods. 2 OZ.

1.3. Krajský súd v Nitre svojím rozsudkom zo dňa 27. 09. 2018 č. k. 9Co/36/2018-151 potvrdil prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (čo do zaplatenia sumy 2.634,66 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 08. 03. 2016 do zaplatenia) a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, a to z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku, keď súd nezdôvodnil, za akých skutočností mal za preukázané, že dňa 07. 03. 2014 sa žalobca reálne dozvedel o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 1Cdo 67/2011. Zároveň poukázal na tvrdenie žalobcu, že dňa 26. 02. 2016 sa poradil so svojím právnym zástupcom o možnosti uplatnenia si práv a zároveň mu udelil plnú moc na zastupovanie v tejto veci. Bolo však zistené, že listina, ktorá má podľa žalobcu preukazovať včasné uplatnenie práva v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe - plná moc žalobcu pre jeho právneho zástupcu - nie je v spise založená. Uložil preto súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu na preloženie plnej moci a po jej predložení sa zaoberať nárokom žalobcu v zamietajúcom výroku.

1.4. Pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je určená dvojaká, kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (§ 107 ods. 1 OZ) a objektívna (§ 107 ods. 2 OZ). Tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe, keď ich začiatok je určený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé, čo do svojho plynutia, začiatku aj konca. Avšak, ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu, pokiaľ je vznesená námietka premlčania.

Podľa žalobcu dňa 26. 02. 2016 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 OZ na vydanie bezdôvodného obohatenia, lebo v tento deň sa v priebehu porady s právnym zástupcom dozvedel, že jeho úhradami došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Preto v uvedený deň splnomocnil právneho zástupcu svojim zastupovaním na vymáhanie nárokov voči žalovanému. Žalovaný netvrdil a nepreukázal, že by sa žalobca dozvedel skôr ako 26. 02. 2016 o tom, že sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil, a tak mal súd za preukázané tvrdenia žalobcu o začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby.

Žalobca sumu svojich dvoch čerpaní vo výške po 1.284,25 eura doplatil žalovanému dvomi úhradami z 22. 01. 2014, z ktorých na sumu čerpaní (do výšky po 1.284,25 eura) z úhrad žalobcu po 80,37 eura realizovaných dňa 22. 01. 2014 pripadli sumy po 78,33 eura. Ďalšie úhrady zo strany žalobcu v prospech žalovaného boli už bezdôvodným obohatením žalovaného.

Trojročná premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného, teda úhrad žalobcu v prospech žalovaného bez právneho dôvodu začala plynúť dňa 22. 01. 2014 vo vzťahu k sume 2,04 eura, resp. dňa 25. 02. 2014, 24. 03. 2014, 29. 04. 2014, 19. 05. 2014, 24. 06. 2014, 24. 07. 2014, 26. 08. 2014 a 23. 09. 2014 vo vzťahu k jednotlivým úhradám žalobcu po 80,37 eura a k 15. 10. 2014 vo vzťahu k úhrade žalobcu vo výške po 754,74 eura. Pokiaľ bola žaloba vo veci doručená súdu 07. 03. 2016, do uplatnenia nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného žalobcovi neuplynula ani subjektívna a ani objektívna premlčacia doba. Preto súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zostávajúcej sumy vo výške 164,82 eura z uplatneného nároku, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré nadobudol žalovaný z úhrad žalobcu dňa 22. 01. 2014 dva razy po 2,04 eura a dňa 25. 02. 2014 dva razy po 80,37 eura (2x 2,04 + 2x 80,37).

1.5. Zo sumy bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 164,82 eura vznikol žalobcovi od márneho uplynutia lehoty splatnosti určenej vo výzve žalobcu z 29. 02. 2016 (do 07. 03. 2016) aj nárok na úrok z omeškania až do zaplatenia dlžnej istiny. S poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorá k 08. 03. 2016 bola 0,05%. Súd preto žalobcovi priznal 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 164,82 eura.

1.6. Súd o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní procesne úspešnému žalobcovi vo veci samej priznal 100% náhradu trov celého konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a zamietnutia žaloby, alternatívne vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Dôvodil tým, že záver súdu o neuzavretí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o výške RPMN, je v rozpore so zákonom a v zmysle platného právneho stavu nemôže mať za následok, že nedošlo k vzniku úverovej zmluvy z nasledujúcich dôvodov: Prvý dôvod spočíva v predpokladoch, za ktorých úverová zmluva vzniká. Pre vznik každej zmluvy platí, že musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom a ich nedodržanie má za následok nevzniknutie zmluvy. Podstatné zložky právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplývajú z § 493 Obchodného zákonníka a sú nimi dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Druhý dôvod spočíva v tom, že hodnota RPMN nie je žiadnym zákonom stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy. Zároveň poukázal na znenie § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere. Tvrdí, že čiastkový záver súdu o nevzniknutí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o RPMN je v rozpore so zákonom. Tretím dôvodom, pre ktorý je záver súdu o neuzavretí zmluvy z dôvodu nedosiahnutia dohody nesprávnym, súvisí so samotným údajom RPMN. Poukazuje na tú skutočnosť, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednává, a preto sa účastníci zmluvy na tejto záležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaje. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru, či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol zhodnú hodnotu s predpokladanou RPMN v uvedenom bode 5. každej zmluvy, potom by porušil uvedený zákon. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údaj navrhol žalobca v oboch zmluvných vzťahoch, pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Z uvedených dôvodov tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/2016 zo dňa 29. 06. 2016.

2.1. Zároveň v podanom odvolaní napáda i záver súdu o tom, že k plynutiu subjektívnej premlčacej doby došlo dňa 26. 02. 2016. Tento záver je založený na dátume udelenia plnej moci, čo sama o sebe nepreukazuje tvrdenie žalobcu. Pôvodný žalobca v konaní netvrdil, že až uvedeným dňom sa dozvedel o obohatení. Z napadnutého rozsudku nie je ani zrejmé, na základe akého záveru súd konštatuje aktívnu legitímáciu súčasného žalobcu. To, že došlo k zmene sporovej strany, je procesným rozhodnutím, ktoré sa vydáva len na základe návrhu, a nie na základe skúmania vecnej legitímácie z dôvodu, pre ktorý by k zmene malo dôjsť.

3. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Bol toho názoru, že podané odvolanie žalovaného neobsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom, na základe čoho navrhuje, aby súd odvolanie žalovaného v zmysle § 386 CSP odmietol, nakoľko podané odvolanie neobsahuje vymedzenie rozsahu, v akom sa rozsudok napáda, pričom bez jeho uvedenia nie je možné v odvolacom konaní pokračovať. Pokiaľ žalovaný namietal záver o neprijatí návrhu na uzavretie zmlúv o revolvingovom úvere, čo odôvodňoval tým, že údaj o dohode RPMN nemôže byť výsledkom dohody zmluvných strán, poukázal na ust. § 44 ods. 2 OZ a je toho názoru, že v prípade predmetnej úverovej zmluvy nedošlo k jej platnému uzavretiu, na základe čoho sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a súhlasí s ním, keď súd prvej inštancie konštatoval, že nemá za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán. Na podporu tohto právneho názoru poukázal na rozsudok KS v Košiciach zo dňa 09. 08. 2018 pod sp. zn. 3Co/245/2017, rozsudky KS v Banskej Bystrici zo dňa 09. 12. 2014 sp. zn. 13Co/1266/2014, z 15. 02. 2017 pod sp. zn. 17Co/233/2016, rozsudok OS Zvolen zo dňa 13. 01. 2015 sp. zn. 15C/101/2014-154, rozsudky KS v Prešove zo dňa 14. 05. 2014 pod sp. zn. 3Co/20/2014 a zo dňa 26. 09. 2012 sp. zn. 2Co/102/2011.

3.1. K namietanému plynutiu subjektívnej premlčacej doby žalovaným poukázal na ust. § 107 ods. 1 OZ, ako aj rozhodnutia NS SR, Ústavného súdu SR, ako aj rozhodnutia NS ČR, v zmysle ktorých nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť, alebo že by sa mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí NS SR a NS ČR. Na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na základe danej úverovej zmluvy dodávateľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, pričom je irelevantné, z akého dôvodu by tento nárok nemal. Pri plynutí subjektívnej premlčacej doby je vždy

nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa. Na podporu svojich tvrdení poukázal na jednotlivé rozhodnutia, či Najvyššieho súdu SR (7Cdo 353/2013, 4Obo 145/2007), ako aj rozhodnutia krajských súdov SR. Vyžaduje sa preto pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby skutočná (preukázaná), a nielen predpokladaná vedomosť.

Pokiaľ žalovaný napáda otázku aktívnej legitimácie súčasného žalobcu, zdôrazňuje, že z jeho strany bol podaný návrh na zmenu strany konania na strane žalobcu, pričom tento dokladoval zmluvou o postúpení pohľadávky, na základe čoho KS v Nitre vydal uznesenie zo dňa 04. 09. 2018 sp. zn. 9Co/36/2018-143, ktorým vyhovel návrhu žalobcu a rozhodol, že do pôvodného konania na miesto pôvodného žalobcu vstupuje právny nástupca pôvodného žalobcu, poukazujúc na ust. § 80 ods. 1 až 3 CSP.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote a oprávnenou osobou, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdiť.

5. Odvolací súd preskúmal odvolacie námietky žalovaného a tieto považoval za nedôvodné, keď v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý vyhovujúci výrok (v prvom rozsudku súdu prvej inštancie) potvrdil a vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, postupoval v zmysle naznačeného právneho názoru odvolacím súdom, vo veci správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom odvolací súd v podrobnostiach naň poukazuje. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

6. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na zodpovednosť žalovaného za rozsah a dôvody vymedzené v jeho odvolaní a v tejto spojitosti aj s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

7. Žalovaný vo svojom odvolaní opätovne zopakoval argumentáciu, ktorú prezentoval aj v predchádzajúcom odvolaní, ohľadne nesprávneho posúdenia otázky vzniku zmluvných vzťahov. Odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou vypořiadal vo svojom rozhodnutí zo dňa 27. 09. 2018 č. k. 9Co/36/2018-151, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (čo do povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.634,66 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 08. 03. 2016 do zaplatenia) potvrdil a v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku nadobudol právoplatnosť. Vo svojom predchádzajúcom rozsudku odvolací súd v časti, v ktorej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, zaujal aj právny názor zhodný so záverom súdu prvej inštancie, že nové návrhy museli byť žalobcom prijaté v zákonom predpísanej písomnej forme. K písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle § 46 ods. 2 OZ zo strany žalobcu nedošlo, preto zmluva o revolvingovom úvere vzniknúť nemohla. Až po vyplnení bodu 5. zmlúv mal mať žalobca všetky informácie, za akých bude úver poskytnutý. Až po vyplnení tohto bodu žalobcom došlo k zmene podstatných náležitostí zmluvy, ktorou je RPMN, nedošlo k prijatiu návrhu a to bez ohľadu na to, že spôsob výpočtu RPMN je stanovený právnym predpisom. Výšku RPMN však ovplyvňujú vstupné údaje, ktoré musia byť stranami dohodnuté. Aj za predpokladu existencie ústneho, či konkludentného súhlasu s novým návrhom zmluvy, čo ale nebolo preukázané, zmluva by bola neplatná pre nedostatok písomnej formy. V danom prípade došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov bez právneho dôvodu z neplatnej zmluvy, preto bolo povinnosťou žalovaného vrátiť žalobcovi len ním reálne poskytnutú čiastku, ktorú predstavuje suma 2.568,50 eura. Pokiaľ súd prvej inštancie zaviazal žalovaného z titulu bezdôvodného obohatenia vydať žalobcovi sumu 2.634,66 eura s príslušenstvom, v tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z rovnakých právnych dôvodov, ku ktorým dospel aj súd prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil.

8. Predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo zrušené len v jeho zamietajúcom výroku (nad sumu 2.634,66 eura s príslušenstvom) a vo výroku o trovách konania, a len tento výrok v závislosti už od právoplatného právneho záveru o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere bol predmetom ďalšieho konania pred súdom prvej inštancie, ako aj predmetom tohto odvolacieho konania.

Pokiaľ teda podstatná časť odvolania žalovaného smerovala k nesprávnemu posúdeniu otázky vzniku zmluvných vzťahov, odvolací súd má za to, že táto otázka bola právoplatne posúdená v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku, a preto už nemohla byť predmetom prieskumu v tomto konaní.

9. Žalovaný napadol záver súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o preskúmavanie napadnutého rozsudku v tej časti, v ktorej súd posúdil plynutie subjektívnej premlčacej doby dňom 26. 02. 2016. Namietal, že tento záver je založený na dátume udelenia plnej moci, čo samo o sebe nepreukazuje tvrdenie žalobcu. Tvrdil, že žalobca v konaní ani netvrdil, že uvedeným dňom sa dozvedel o obohatení.

10. Podľa § 107 odsek 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

10.1. Podľa § 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, ak ide o úmyselné a bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

11. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 odsek 1 OZ. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 107 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občiansko-právnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívne premlčacie doby. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčísliteľnej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ust. § 107 ods. 1.

12. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo 67/2011).

13. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatne uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere. Jeho nárok z titulu bezdôvodného obohatenia bol žalobcovi priznaný vo výške 2.634,66 eura s 5,05% z omeškania od 08. 03. 2016, a to rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 11. 07. 2017 č. k. 13C/101/2016-80 v spojení s rozsudkom KS v Nitre zo dňa 27. 09. 2018 č. k. 9Co/36/2018-151. Predmetom ďalšieho konania pred súdom prvej inštancie tak zostal nárok nad sumu 2.634,66 eura s príslušenstvom (do sumy 2.799,48 eura), keď úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne posúdiť dôvodnosť nároku a vypořadať sa so vznesenou námietkou premlčania.

14. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení poukázal na tvrdenie žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až po prvej porade so svojím právnym zástupcom, keď si právny zástupca preštudoval predmetné úverové zmluvy, ktoré mu predložil a informoval ho o možnosti uplatnenia si jeho práv. Žalobca tvrdil, že v ten istý deň, t. j. dňa 26. 02. 2016 mu udelil i plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci. Vzhľadom na to, že uvedená listina (plná moc), ktorá mala podľa žalobcu preukazovať včasnú uplatnenie práva v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, v spise nebola založená, bolo

povinnosťou súdu vyzvať žalobcu na predloženie plnej moci. Následne bola súdu prvej inštancie doložená plná moc (č. l. 168), ktorou žalobca splnomocňuje Advokátsku kanceláriu JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29 dňa 26. 02. 2016 na zastupovanie v súdnom konaní vo veci zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400045621 a č. 8400045620. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní tvrdil, že pôvodný žalobca ani netvrdil, že až uvedeným dňom (udelením plnej moci dňa 26. 02. 2016 na zastupovanie) sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení, je toto jeho tvrdenie v rozpore so zápisnicou o pojednávaní zo dňa 11. 07. 2017, kde právny zástupca žalobcu a rovnako aj žalobca, ktorý sa pridržel prednesu svojho právneho zástupcu, uviedli, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedel na prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorá sa konala dňa 26. 02. 2016, kedy aj udelil plnú moc na zastupovanie svojmu právnemu zástupcovi. Keďže žalovaný ani netvrdil, ani nepreukázal, že žalobca sa mohol dozvedieť už skôr, ako dňa 26. 02. 2016 o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie mal za to, že k preukázaniu tvrdenia žalobcu o začiatku plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby došlo dňa 26. 02. 2016, kedy udelil plnú moc na zastupovanie svojmu právnemu zástupcovi, ktorý ho informoval o možnosti uplatnenia si jeho práv. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 8. odseku 4 podrobne uviedol plynutie premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ vo vzťahu k úhradám jednotlivých platieb, ako aj ku skutočnosti, že žaloba bola vo veci doručená 07. 03. 2016, a teda do uplatnenia nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného žalobcovi neuplynula ani subjektívna, ani objektívna premlčacia doba, žalovaný tieto skutočnosti rozhodne pre posúdenie námietky premlčania v podanom odvolaní nenamietal, preto odvolací súd tieto skutočnosti ani nerozporoval a považoval ich za nesporné. Pokiaľ teda súd prvej inštancie zaviazal žalovaného z titulu bezdôvodného obohatenia vydať žalobcovi aj sumu vo výške 164,82 eura s príslušenstvom, je jeho rozhodnutie vecne správne a odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že k premlčaniu aj tohto zvyšného nároku nedošlo a jeho uplatnenie aj v tomto rozsahu bolo dôvodné.

15. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného ohľadne aktívnej legitímácie súčasného žalobcu. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že došlo k prevodu práv na strane žalobcu, a to k postúpeniu pohľadávky pôvodného žalobcu H. na spoločnosť BL PLUS, s. r. o., so sídlom Prenčov 177, IČO: 50 798 243 a táto spoločnosť súhlasila so vstupom do konania. Odvolací súd preto svojím uznesením zo dňa 04. 09. 2018 č. k. 9Co/36/2018-143 rozhodol tak, že pokračuje v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu BL PLUS, s. r. o., so sídlom Prenčov 177, pričom tak rozhodol v zmysle § 80 ods. 1, 2 a 3 CSP.

16. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil.

17. Podľa § 255 odsek 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 odsek 1 a § 255 odsek 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

19. Záverom odvolací súd dáva do pozornosti prvoinštančnému súdu, že v záhlaví rozsudku nesprávne uviedol IČO žalobcu, ako aj IČO jeho právneho zástupcu, ktoré pochybenie je potrebné podľa § 224 CSP napraviť.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).